

[Melchior]

behov, men at det går hånd i hånd med et samfundsbehov, som altså ikke er kunstigt vakt, for der annonceres ikke ret meget for at gå på biblioteket – det er kun nogle brochurer og nogle plakater – men jeg er sikker på, at man ad den vej i betydelig grad yderligere kunne hæve lysten og behovet og benyttelsen.

Behovet er altså til stede, og jeg er sikker på, at det hører sammen med den danske befolknings for mig helt åbenbare tilfredshedstilstand og lykketilstand – nu generaliserer jeg – at samfundet har forstået dette behov. Denne sammenligning mellem kulturgoder og varer gør hele diskussionen forskruet.

Nu nævnte fru Grethe Fenger Møller Rindal. Da hr. Rindal engang skulle gøre nar af hele kunstsektoren, sagde han – og jeg tror, fremskridtspartiet plejer at prale med, at han har støttet fremskridtspartiet – at det minder om kejserens nye klæder. Ja, man havde knageme aldrig betalt for at få stillet dette udtryk, som hele verden i dag kender, og som hr. Rindal altså kunne bruge i sin argumentation, til rådighed af en mand i forrige århundrede, som ganske vist fik sit fakkeltog og æresborgerskab og anerkendelse, inden han døde – det er jo ikke alle dem, der har bragt verden frem, som har opnået det – men som dog først måtte gå gruelig meget igennem. Man må være villig til at betale for det, som stilles til rådighed, ikke bare for den, der går ind og køber, men også for alle dem, der kan låne, også for alle dem, der kan låne ikke bare på biblioteket, hvor der dog falder en vis afgift til kunstneren, men låne hos naboen og låne hos familien, og stilles til rådighed for hele eftertiden – de mennesker skal sandelig animeres.

Må jeg til slut sige, at hr. Glensgårds opremsning af, hvad nogle enkelte forfattere tjener, finder jeg lige så urimelig som alt det øvrige. Hvis hr. Glensgård eller hr. H. C. Hansen bruger en aften til at yde nogen en tjeneste, som vedkommende har bestilt hos dem, så bliver de vel også betalt for det, uanset at de måske tjener penge nok i forvejen eller, som hr. Glensgård så smukt sagde, nok klarer sig alligevel. Det er vel ikke afgørende. Det afgørende er, om det, der betales for, er betalingen værd, og ikke, om vedkommende, der har ydet det, i forvejen har en levestandard af en eller anden højde. Jeg finder denne trækken nogle enkelte personer frem i

denne debat både usmagelig og, hvad vigtigere er, helt ude af takt med en rimelig kulturdebat.

Ole Henriksen (SF):

Hensigten med forespørgslen kan nok fortabe sig lidt i det dunkle. Der er dog for os i SF ingen tvivl om, at hensigten selvfølgelig er at prøve at komme det offentliges støtte til kulturlivet til livs, men debatten har da indtil nu afsløret, at det vel ikke lykkes for fremskridtspartiet, heldigvis, at komme igennem med en sådan politik. Jeg mener også, at udviklingen i de sidste år har bevist, at man trods disse økonomiske krisetider har været i stand til at komme med en udvikling på det kulturelle område, som er i den positive retning, og det skal vi hilse med tilfredshed fra SFs side.

Derimod kunne vi godt tænke os at diskutere nogle omfordelinger af de midler, som gives til kulturen, således mere støtte til eksperimenterende kunst og til den mere folkelige og decentrale kunst, så den kan blomstre noget mere. Det sker i øjeblikket inden for børneteatret, og vi hilser med glæde, at det er i den retning, det går.

Bortset fra det er det vores opfattelse, at der skal være en jævn stigning i ydelserne til kunst, vel at mærke til dansk kunst. Det er selvfølgelig af meget stor kulturel værdi, at vi forsøger at hæge om den danske kunst, ikke bare den, vi har.

Jeg synes, at man fortaber sig lidt rigeligt i museer. Det er måske typisk for fremskridtspartiet, at det er fortiden, der interesserer, det er de glørværdige ting.

Vi mener bestemt også, at man skal hæge om museerne, men hvad med den naturlige udvikling, der er i kunsten? Hvad med de understrømninger, der er i samfundet? Hvordan får vi dem videreudviklet? Og hvordan eksperimenterer vi os frem til nye former? Det er her, man sætter ind, ikke bare fra fremskridtspartiets side, men også fra andre borgerlige partier. Der er bremseklodser på, når man skal prøve at udvikle nye kunstgener og også udvikle eksisterende kunst.

Vi er altså interesserede i, at der kommer en fornuftig udvikling i støtten til kunsten, men det er da også helt klart, at vi ikke er interesserede i, at vi herhjemme overgår til det, der hedder statskunst, det vil sige, at staten finansierer kunsten fra A til Z og dermed